

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1950

ΙΣΤ
ΑΡΧ
1950

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

17224

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1950

ΕΠΙΔΕΥΣΗ
ΕΛΛΑΔΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου. Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἷς τῶν ἑξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἣτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυσθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτω ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωικὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποίου σφίζεται μία τραγωδία, ἡ Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τῶν, ἐποχῆς μὲ ἠλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων τῶν· ἔγραφον κυρὸς ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς τῶν, τὴν πνευματῶδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἤδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἔξ ἄλλου ὁ Σικε-

λιώτης ποιητής Στησίχορος (640-555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποίησις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποίησις ἦνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέγρις ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περί τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆς *Νομέων* καὶ τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἔξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακάνην, διὰ νὰ τὴν προσφέρει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάνη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἔθεωρεῖτο ὁ ποιητὴς ἔλεγειῶν καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285-246), εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρῳσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310-240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας (1).

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β΄, ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἰέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλεύσειν, ἤτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐξήτει τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεὶς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν τοῦ ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλ' ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστή· ἐσήμαινεν ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ᾄσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του—διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν—εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δραματίαι εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐπι-

(1) Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακοῦσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινόη καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνία ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμά του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὁποῦ ἡ υπόθεσις ἐξελλίσσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινόης (στ. 1-43), β') καθ' ὁδὸν (44-77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78-149).

γράμματα κ. ἄ. Ἐπισημασθέντες ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται (1).

Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου. Ὁ Θ., ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεὺς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχεῖά τινα ὀμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῇ περιλαμβανομένην Ἑλλακίτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἑλλακίτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

— — — — —

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἄττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η: ἄ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά ἡ προελθὸν ἐκ συναιρέσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἄττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνηρέθη εἰς ευ (ἄττ. ου): ἔμευ, μερίζευ, βιάζευ, ὠθεῦνται, θέρεις.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ἄν τῆς

(1) Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιασταί) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινάς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς: Βοσκός τις, ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκείνον γεγόμενα: εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22-27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδύλλiou (1-6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28-36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔξσημα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἡ κατάλ. -ω τῆς ἐν γεν. τῶν δευτεροκλ.: τῷ πολλῷ ὄχλῳ, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἡ κατάλ. -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλ.: μόσχως, χρησμῶς, Γολγῶς, τὼς λύκος.

Πρὸς τὴν ῥηματ. κατάλ. -μεσ (εἰμές=ἐσμέν, ὄμεσ=ὄμεν, λαλεῦμεσ=λαλοῦμεν) παραβλητέα ἡ λατιν. -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάλ. -ντι (φαντί=φασί, φέροντι=φέρουσι) ἡ λατιν. -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἧς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλικάτῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ α) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολ. στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὁ Θ. μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις -οισα (ἀπτ. -ουσα): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα σδ (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἡ κατάλ. -ω τῆς ἑν γεν. τῶν δευτεροκλ.: τῷ πολλῷ ὄχλῳ, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἡ κατάλ. -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλ.: μόσχως, χρησμός, Γολγώς, τὰς λύκος.

Πρὸς τὴν ῥηματ. κατάλ. -μες (εἰμές=ἔσμέν, ὄμες=ὄμεν, λαλεῦμες=λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατιν. -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάλ. -ντι (φαντί=φασί, φέροντι=φέρουσι) ἢ λατιν. -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἧς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλικάτῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ α) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάριη). Ἄλλα αἰολ. στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ Θ. μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις -οῖσα (ἄπτ. -ουσα): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα σδ (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ὄχγετο χώραν;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὄχγετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχρετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσοῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὔται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὖρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἡ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται 15
τῶστιά. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὀκὰ μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κόμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμον.

ΒΑΤΤΟΣ

Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. Εἴθε λάχοιεν 20
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄγκα θύωντι
τᾷ Ἡρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσχω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια. 25

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἄιδαν, ὄγκα καὶ τὴν κακᾶς ἠράσσοιο νίκας,
χᾶ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἂν ποκ' ἐπάξαι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς, 30
κεῖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρο.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταῖον τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεί και τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
 τᾶς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἄμαρυλλίδι, ταί δὲ γυναῖκες
 μακρὸν ἀνάυσαν, γῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ χαρίεσσ' Ἄμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 λασεύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὅσπον ἀπέσβης.
 αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγγει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
 ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 γῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον, οὐκ ἔσακούεις;
 ἦξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 εἴθ' ἦς μοι ῥοικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα
 ἄρμοι μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

Ὅσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοὶ Πραξινοῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῆ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

Ἦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινοῶ, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων· 5
παντῆ κρηπίδες, παντῆ γλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὀδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὄμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος. 10

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρασει, Ζωπυριῶν, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότινιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῤῥς μᾶν τῆνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην 15
 βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν—
 ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ

Χώμὸς ταυτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας·
 ἑπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηραῖν,
 πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. 20
 ἀλλ' ἴθι, τὼμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξευ.
 βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ
 θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν ἀκούω χοῆμα καλόν τι
 κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἦν ἴδες, ὧν εἶπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῷ μὴ ἰδόντι. 25
 Ἔρπειν ὄρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἔορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρουπτε,
 θεῖσ ἀλῖν' αἰ γαλέαι μαλακῶσ χρήζοντι καθεύδειν.
 κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατοσ πρότερον δεῖ.
 αἰ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸσ ὅμωσ. μὴ δηράδ', ἀπλήστε. 30
 ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεισ;
 παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμα.
 αἰ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακοσ; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπνυχῆσ ἔμπερόναμα
 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἰστώ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαροῷ μνᾶν
 ἢ δύο· τοῖσ δ' ἔργοισ καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

τὸμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθες, οὐκ ἄξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
δάκρουε ὅσσα θέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

ᾠ θεοί, ὅσσοις ὄγλος . πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45
πολλά τοι, ᾧ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἐξ ᾧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί. 50
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοῖ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρής
Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι. 55

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἦδη.

ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄγλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλᾶς, ᾧ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν

60

εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παιδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμῶς ἄ πρεσβύτες ἀπόχγετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
 Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτα, μή τι πλαναθῆς.
 πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρῖξ ἔχεν, Εὐνόα, ἀμῶν.
 οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦδη
 ἔσχισται, Γοργοῖ. πῶτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
 εὐδαίμων, ὄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἦχος ἄθροως·

ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοικτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάξεν.
 κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νῶν εἶπ' ἀποκλάξας.

75

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὄδε. τὰ ποικίλα προῶτον ἄθρησον.
λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθιοι, 80
ποῖοι ζυφογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἄνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
κλισμῶ, προῶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλον, 85
ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάνυτα κοτίλλοισαι,
τρογόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κοτίλαι εἰμές;
πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπίτασσεις; 90
ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιοι εἰμές ἄνωθεν,
ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἶη,
πλὴν ἐνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδειν
ἅ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύιδρις αἰιδός,
ἅτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
φθεγξεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας, 100
αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παῖζοιο' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος

μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἅ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθῳ
 δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται περὺγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.

Ἦ βενος, ὃ χρυσός, ὃ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. 125

ἅ Μιλατὶς ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κάτα βύσσκων
 « ἔστρωται κλίνα τῶδώνιδι τῷ καλῷ ἀμα ».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρᾶ. 130

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἄωθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσφ' ἀθρόαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσσασι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεῖσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

135

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἠμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος, οὔτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἀργεὸς ἄκρα Πελαγοί.
 Ἔλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἦξεῖς.

140

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, τὶ χρῆμα σοφώτατον ἂ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὴ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

145

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(Χ Χ V I I I)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἄθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὄππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος,
 ὄππως ξέννον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἱεροφόνων Ἴερον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημένην
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόγῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
 σὺν τῇ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἷα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνα πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὄπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἄν ὦξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἄρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχουσ' ἄνερος, ὅς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλλῃ
 καὶ οἱ μνᾶστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
 δώρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦσθην πυρροτοίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας· 5
«Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.»
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
«Ποιμὴν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.» 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θεῶν ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ 15
χὰ μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἄν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 ταύταν κα θείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
 πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων; 25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
 ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
 χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
 Πρῶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰνκτὰ Μενάλκας, 30
 εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνης ἀοιδὰν
 βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγχεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας
 πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἔνθη 35
 Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἵπερ ὅμοιον
 μουσίσδει Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσι,
 τοῦτο τὸ βουκόλιον παινέτε· κῆν τι Μενάλκας
 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 40

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν· 61
τὰν πυμάταν δ' ὄψδ' ἀν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φεῖδεν τᾶν στερίφων, φεῖδεν, λύκε, τᾶν τοκάδων μεν,
μηδ' ἀδίξει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

᾽Ω Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ· 65
οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Ταὶ δ' οἶες, μηδ' ὕμεις ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
ποιᾶς· οὐτι καμεῖσθ', ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὐθ' ἀτα πλήσατε πᾶσαι,
ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρωσ ἀποθῶμαι. 70

Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντροω σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφρασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρον. 75

Ἐδεῖ' ἄ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χῶ μύσχος γαρούεται, ἀδὺ δὲ χᾶ βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾶ δρυῖ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
τᾶ βοῖ δ' ἄ μύσχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί. 80

᾽Ως οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὄδ' ἀγόρευεν·
Ἐἰδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνη, φωνά·

κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι, 85
 τήγαν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.»

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα 90
 ὄτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 κῆκ τούτω πρῶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζω, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχω προῶτος,
ᾠδᾶς ἄρχω προῶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγελεύντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζω
ἐκ τότεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιντο Μενάλκας.

5

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδὺ μὲν ἂ μόσχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,
ἀδὺ δὲ χά σῦριγξ χά βουκόλος, ἀδὺ δὲ κηγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νέναστα
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
λιψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

10

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κηγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσο' ἐν ὀνειρώφ
φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ᾧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κώεα κεῖται.
ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνω χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αἶθαι
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν
χείματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

15

20

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἄν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνφ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς
 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ὑκκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχίσατο κόχλω.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδᾶς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω.
 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ᾠδή.
 τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἑξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι. οὐς γὰρ ὀρεῦντι
 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρχα.

Α Λ Ι Ε Ι Σ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
 αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
 ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
 κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

5

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
 στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασι,
 κεκλιμένοι τοίχῳ παρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκίονενα δέλτητα,
 ὄρμαϊ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
 μῆρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
 νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
 Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 Οὐ κλειδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύνα· πάντα περισσά,
 πάντ' ἐδόκει τήνοισ· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
 οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

10

15

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄννευ ἄρμα Σελάνας,
 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεροι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

20

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἐφασκον
 τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.
 ἤδη μυρὶ' ἐσείδον ὄνειράτα, κουδέπω ἄως.
 μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι.

25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἔδν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἅ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγρην, τῶνείρατα πάντα μερίζου.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.»
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ;
φραντὶ γὰρ ἀγρῦπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσσον ἐταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
—οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὄρῳ, 40
εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'—, εἶδον ἐμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κηγών. 45
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἶμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τῶ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὖρον ἀγῶνα·
πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφανροτέροισι σιδάροις;
εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἠρέμ' ἔννεξα, 50
καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.

ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρούσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας. 55

Ἦρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρω ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὦμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν. 60

Ταῦτά με κάξήγειρε· τὸ δ' ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης· οὐκ ὦμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρούσειον, ὡς ἶδες, εὖρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις, 65
 ἐλπίς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ κἀπὶ χρυσοῖσιν ὀνειρόις.

ΛΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνῳ καὶ Ἀὐτονόῳ χά μαλοπάρανος Ἄγαυά
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμεροξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαροῦ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς, 5
 τὼς τρεῖς τῷ Σεμέλῃ, τὼς ἑννέα τῷ Διονύσῳ·
 ἱερά δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμᾷρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Ἀὐτονόα πρῶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεις ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνεται μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἶ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστήρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»
 Ἀὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' ἐξέερθε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὄμον
 λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Ἀὐτονόας ἑυθυμὸς αὐτός·
 αἶ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένα αἵματι πᾶσαι, 25

ἔξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἑνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι· 30
 ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶια, δυσσεβέων δ' οὐ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφραὶ αὐτᾶς 35
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωῖναι,
 αἵ τότε ἔργον ἔρεξαν ὀρίαντος Διονύσῳ
 οὐκ ἐπιωματόν. μηδεῖς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἶν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχλὴν ἐκ πατέρων πενήην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
ἀρμαλιῆν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρῖα δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάσκειν
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεΐαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομαστοὺς 45
ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,

οἷ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροῦης Κύκνον ἔγνω,
 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί; 50
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄιδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθῶν
 ζῶός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 δηναιὸν κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαιαῖς 55
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἴάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἠόνι κύματα μετρεῖν, 60
 ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἄλδος ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἶη
 ἄοργος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἕμερος αὐτόν. 65
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4=Νομείς, 8=Βουκολιασταί (VIII), 9=Βουκολιασταί (IX), 15=Συρακό-
σται ἢ Ἄδωνιάζουσαι, 16=Χάριτες ἢ Ἱέρων (ἀπόσπ. «Πλοῦτος καὶ Μοῦσαι»),
21=Ἄλιεις, 26=Λῆναι ἢ Βάγκαι, 28=Ἡλακάτη.

ἄ, ἄττ. (¹) ἦ.

ἀγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον.

Βλ. Ἡρα.

Ἄγαυά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ
Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἕδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργάνου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτῆρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἀλιεύς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἄορ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἀδύς, ἄττ. ἠδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνις.

ἄδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἄδωνίων, τῆς ἐορτῆς τοῦ
Ἄδωνιδος.

Ἄδωνις, ἴδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς
τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους· ἦτο υἱὸς τοῦ Κι-
νύρα καὶ τῆς Μύρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν
ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ'
αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγο-
ρήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρ-
χεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ
ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὠφείλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περ-

1) Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (=ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός·
ἂν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

- σεφόννη, ἥτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἰαδώνια.
- ἄεθλον** βραβεῖον, στοίχημα.
- ἄει αἰολ.**, ἄττ. *ἀεί*.
- ἀείδεν**, ἄττ. *ἄδειν*.
- ἀεξομενᾶν**, ἄττ. *ἀεζομένων* (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ. : *πειρώμενοι ἀεξ. περὺγων*.
- ἀεργὸς** ἄεργος, ἀργός· *ἀεργοῖς ἀλὲν ἐορτὰ* 15, 26 ὁ νοῦς : οἱ ἄεργοι εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἐορτήν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.
- ἀηδονιδεύς**, πληθ. **ἀηδονιδῆες**, ἀηδονάκι.
- ἀηδονίς** ἀηδών.
- Ἰαθανάα, Ἰαθαναία**, ἢ Ἰαθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς *ἐργάνη*.
- ἀθλήματα** σύνεργα.
- ἀθρέω** παρατηρῶ, βλέπω.
- ἄθρως**, ἄττ. *ἀθρόος*.
- αἰ**, ἄττ. *εἰ· ἀἴπερ*, ἄττ. *εἴπερ*.
- αἰγίπυρος**, ὄ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ξυυθρὸν ἄνθος.
- Αἰγυπτιστὶ** 15, 48 : οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.
- αἰθριοκοιτέω** κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.
- αἰνόθρυπτος** τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 27 βλ. *νήμα*.
- αἰόλος** εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· *αἰόλα φωνέω* ἄδω τεχνηέντως, συνθέτω ὠραῖα ποιήματα· πρβλ. *αἰολόφωνος* ἀηδών.
- αἰπεινὸς** ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.
- αἰπολέω** βόσκω αἰγας, εἶμαι αἰπόλος· *ἄμ' αἰπολέοντα* 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὸς αἰγὰς μου.
- Αἴσαρος** ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.
- αἴσιν** αἰολ., ἄττ. *αἴς*.
- αἰτήμεθα** αἰολ., ἄττ. *αἰτούμεθα*.
- Αἴτνα** ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

- αίων, ὁμηρ. *ἡίων*, ἄπτ. *ἡών*, ἀκτῆ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *πύουσι*, δηλ. ἀφρίζουν, τὰ κύματα.
- ἀκάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἄχομαι*, *ἄχνυμαι* λυποῦμαι, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι· *ἀκάχοιτό κα* 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται, ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλίπη τοὺς γονεῖς της.
- ἄκιρος-ἀκίρα-ἄκιρον αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος (*ἤβη*) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα, ἄπτ. *ἤλακάτη*, ῥόκα.
- ἀλάομαι περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος, ἄπτ. *ἤλέματος*, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τᾶς ἀλεμάτω *ψυχᾶς* 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἄλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλεύας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγὸς*) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος, ἄπτ. *ἤλίβατος*, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
- ἄλλαι αἱ ἄλλαι.
- ἄλλοκα ἄλλοτε.
- Ἄλφεός, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ μετάσχουν τῶν ἀγώνων.
- ἄμ 16, 38 ἀνὰ (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).
- ἄμὰ ἡμετέρα.
- ἄμᾶ ὁμοῦ.
- ἄμαλδύνω ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμαρυλλίς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἀμέργω δρέπω, κόπτω.
- ἀμέων, ἄπτ. *ἡμῶν*.
- ἄμμε αἰολ., ἄπτ. *ἡμᾶς*· ἄμμιν αἰολ., ἄπτ. *ἡμῖν*.
- ἄμναστος λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἡ συντ. : ἄμναστοι ἔκειντο (*ἄν*), εἰ μὴ θῆκε...
- ἀμοιβαῖος : ἀμοιβαία ἀοιδά, ἀμοιβαία ᾠδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἀμολγεὺς (*ἀμέλω*) καρδάρα.

ἀμπέχονον λεπτόν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) *θερί-
στριον*.

ἄμυλος, ὁ, (καὶ *ἄμυλον*) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως σημαίνει χυλός, κουρκούτι.

ἀμφίθεσ 15, 40 ἐνν. τὸ *ἀμπέχονον* (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχάς).

Ἀμφιτριτά θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἄττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἄναβος ὁ οὐπω ἐφηβος, 12-15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἄττ. *ἀνήλατο*, ἄορ. τοῦ *ἀνάλλομαι* ἀναπηδῶ.

ἀνάλυτος, ἄττ. *ἀνήλυτος*, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβὼν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀναύω (*ἀνὰ αὐῶ*), ἄορ. *ἀνάυσα*, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγός*) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε θρηῖνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρομα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἐκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἀξῶ, ἄττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμευε τὸ *ἀπαλέξω*) *ἀπαλαλκεῖν* ἀπομακρύναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ *ἀπαλ.* τὸ *νόσοις λύγραις* (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἔσβησες»· ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθομένο 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἄορ. τοῦ *ἀπεχθάνομαι*).

ἀπόκλαξον κλείσει' προστακτ. ἄορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστῶτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὀμαλίζω ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν « ῥίγλας » ἢ « κόφτρας »). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν διατροφὴν των χορηγοῦμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή)· ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοϊνικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως, ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπομάκτρον· ἔκ τούτου τὸ μή μοι κενεὰν (ἐνν. χοϊνικά) ἀπομάξης 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνει ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, « τί ἀνάγκη σ' ἔχω ; »)· πρβλ. τὰ ἡμέτερα « νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), « νὰ μοῦ κόψης τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα » (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγη.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἐπρῖξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὸ αἰολ, ἀπό.

αἰφῦς πατήρ, « μπαμπάς », « παπάκης ».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὄρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἀρμοῖ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, « νά, τώρα ».

ἀρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

* **Ἀρσινόα** ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

* **Ἀρχίας** Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

* **Ἀσφαλίων** ἄλιεύς τις.

ἀσφόμελος 26, 4: ἀσφόμελος ὁ ὑπὲρ γὰς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελὸς λειμών.

ἀτιμαγέλω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγγοτο ἀτιμαγέλης.

- ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιούμαι, περιθάλλω.
 ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου.
 ἴσως τὸ σημερινὸν « σταυραγκάθι ».
 ἄτρυτος ἀτελείωτος.
 αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.
 αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.
 αὔος ξηρός.
 αὔτα 15, 67 σύ.
 αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.
 αὐτοένει, ὁμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.
 Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.
 αὐτὸς 15, 84 ἔνν. ὁ Ἄδωνις.
 αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.
 αὔω, μέλλ. αὐσω, ἀόρ. αὔσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.
 ἀφαιρός ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἀγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀρκετὰ
 δυνατὸν διὰ τόσον μέγανον ἰχθύν.
 ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς: καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον
 ἔτος, νὰ μᾶς εὕρῃς χαίροντας.
 Ἀχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς
 τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.
 ἀχὴν πένης· ἀχὴν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.
 ἀῶθεν, ὁμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρῶι πρῶι.
 ἀώς, ὁμηρ. ἠώς, ἀττ. ἔως, αὐγή.
 Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ
 Διονύσου.
 βάλλω: βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.
 βᾶμες, ἀττ. βῶμεν.
 βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἰ-
 ὄλα ἐς β. ἄδω ὄραϊα ἄσματα μὲ συνοδεῖαν β.
 βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμήμιος καὶ βαρύμημις, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄρ-
 γήν) ἔχων.
 βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θὰ « διαβοῦν », θὰ χαθοῦν.
 βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.
 Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἦρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου
 Γλαύκου.
 Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτήρος, μήτηρ Πτολε-

μαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς ἾΑρσινόης.

βιάζευ, ἄττ. *βιάζου*· ἐν 15, 76 σπρώχνει δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη: *βίην καὶ κάστος* (ὀμηρικόν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν θώμην.

βλάπτω: *βεβλαμμένος φιλοκερδείη* μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ *παρελθεῖν*.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκει βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἡ ᾠδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστῆς βουκολικῶν ἁσματίων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελές

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρῦς, ἀφθονός· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐστολίσαν τὰς σκιάδας, *ἔβριθε*, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρούον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἄττ. *γηθέω*, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 28 βλ. *νήμα*.

γαῖμεν, ἄττ. *ἔγημεν*.

γαρύομαι, ἄττ. *γηρύομαι*, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατήρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἄττ. *γλανκῆς*, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἄττ. *γνώμη*· κατὰ *γνώμαν* 15, 38 ὅπως τὸ ἠθελες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ: *τοῦτό κα εἶπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης*, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. *ἐρείδω τὰν γνώμαν* βλ. *ἐρείδω*.

Γολγοῖ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς ἾΑφροδίτης· αἰτιατ. πληθ. *Γολγῶς*.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ *Γοργῶ*.

γράμματα 15, 81 στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.

γράφω 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἄττ. *δηλέομαι*, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἄττ. *δαμάλη*, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. *δαμαλῶν*.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ *Ζεύς*· οὐ *Δᾶν* ὄχι μὰ τὸν Δία.

δεδαημένος, δαήμων, ὁ μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = *δέδμανται*, ἄττ. *δέδμηται*, παθ. προκμ. τοῦ *δέμω* οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, ἄττ. *δέδοικα*.

δειλὸς ἐν 16, 43 δυστυχής, ἔλεινός.

δέλητα, ἄττ. *δελέατα* (πληθ. τοῦ *δέλεα*), δολώματα· κατὰ τὸν ποιητὴν Ὀππιανόν (*Ἀλιευτ.* III 414 κ. ἔ.) διὰ τὴν ἄλιεῖαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὁποῖα οἱ ἰχθύες οὗτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναῖος μακροχρόνιος.

δηράς, ἦ, ἄττ. *δειράς*, ἄχαις σειρᾶς ὁρέων· *μὴ δηράδ'*, ἄπληστε 15, 30 μὴ μοῦ δίδης « ἓνα βοννὸ » (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), ἀχόρταγη (σπάταλη).

διαειδής διαφανής, διαυγής· *ὑδατι διαειδέει νίξειν θολερὰν πλίνθον* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ *ἡῶν*)· προβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, « κάνω νάჯια », « κάνω τὰ τσακίσματά μου », λαμβάνω στάσιν, ἵνα ἀρχίσω τὸ ἔσμα.

διαθῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν *Ἀλίων*.

Διωναία εἶναι ἡ Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· ἐν 9, 26 συναπτόεν τῷ *δοκεύω* τὸ αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ *πέτραισιν ἐν Ὑγκαρίαισι*.

δόμοις 28, 13 αιολ. αἰτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου αἰ γενικαὶ ἀκίρας καὶ ἀέρω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῶ καὶ Ἰκαρία· ἄγνωστον ποῖον ἔννοεῖ ὁ ποιητὴς (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὕσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὄλῳ του τῷ θεῷ μεγαλείῳ, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς του κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του καὶ τὸ ἔρραφεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφραγεν εἰς φῶς (κάτθετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (ἐπιγουνίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὄπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, αἰτ. δωρίζειν.

ἔβαν, αἰτ. ἔβησαν, ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αιολ. αἰτ. ἐβουλόμην (καὶ ἦβ.)

ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ καταχῆν, θόρυβον· ἐγκ. κόχλω ἠχῶ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδώδά, αἰτ. ἐδωδή· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, αἰτ. ἐθέλωσι.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις εὐκτ. ἀορ. τοῦ εἰκάξω.

εἵκατι εἵκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, αἰτ. ἐσμέν· ἐν καλῷ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

εἰνάλιος θαλασσίνοσ· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσίνοὺς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Λιδὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς

τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. *ἐκ τότεν* 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· *ἐκ αἰὲν ἀποικεῖς* 15, 7 « ὄλο καὶ πῖο μακρὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι ».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· *ἐκκναισεῦντι ἅπαντα* 15, 87 « θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 8, 74 ἀπεκρίθην.

ἐλάιον 4, 7 ἔννοεῖ τὸ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπῖς: *ἐλπῖς τῶν ὕπνων*, 21, 66 ὑπάρχει ἐλπῖς νὰ « βγῆ σὲ καλὸ » τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. *ἐμοί*.

ἐμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ *χιτώριον* (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατρίς* (15, 21).

ἐν: *ἐν ὄρα* 21, 40 ἐνωρίς.

ἐγδιάω ἐλαύνω ποιμνία· τὸ *ἐνδιάσκον* θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουῖμαι· βλ. *ἔτυμος*.

ἐνδοι ἔνδον· *ἐνδοι πᾶσαι* 15, 77 βλ. *νυός*.

ἐννεάφωνος βλ. *σῦριγξ*.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. *εἰσί*.

ἐξαπίνας, *ἐξαπίνης*, *ἐξαίφνης*· *ἔαρ ἐξαπίνας* 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· *ἐξαπίνας ἐποῖσα* 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. *ἐπήβολος*, α') κύριος, κάτοχος, β) ἀρμόζων, πρέπων· *νός οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος* 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν ὁποίων) ὁ νυός εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. *ἐπήξω*, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω : *ἐπιβαίνω δεκάτω* 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, « πατῶ στὰ δέκα » ὁ νοῦς : ὁ ἀσέβης, καὶ ἀνήλικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· *ἐπιβώμια ῥέζω* θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματός μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρμητικὸς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἄττ. *ἐραννῆ* (ἄρσ. *ἐραννός*), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.

ἐργατίας, ἄττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον : *ἔργον ἐπ' ἔργῳ* 15, 20 « δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειὰ » ἢ Γοργῶ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὰ πλῆνη καὶ ξάνη τὸ μαλλί, τὸ ὅποῖον εἶναι *ἅπαν ῥύπος*.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· *ἐρέθω αὐδὰν* 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἄττ. *ἐρεῖ*.

ἐρείδω στηρίζω· *ἐρείδω τὰν γνώμαν* 21, 61 ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους : στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ).

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἔριθος, ἦ, ἐργάτης καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἐρινός ἀγριόσυχον, « ὀρνός »· *πάντες ἐρινοί* (μεταφορ.) 15, 50 ὄλοι ἔλεεινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἦ, αἶξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῆα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπάμενα.

ἔρρ(α) αἰολ., ἔρρα· *ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις* 28, 10 ἔρρα θὰ ἐργασθῆς (« θὰ γνέσης ») δι' ἀνδρικά φορέματα.

ἔρρυξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13 : ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, αὐτῶ καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἐς : ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός : ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός : ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι (ἀττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι (ἀττ. ἐνδινούσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζῶνται) ποῦ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἄγνός, καθαρός : διὰ τὸ ὄλον χωρίον 26, 30 κ. ε. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραϊαν ἡλακάτην της μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότσιον).

εὐδαίμων : εἴ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό ».

εὐθυμεύσαις, ἀττ. εὐθυμούσαις : 15, 143 : ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναικας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προὔξενησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὐμαιός ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός συβώτης.

εὐμαρῆς εὐκόλος.

Εὐνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξινοῆς.

εὐρώς, ὁ, μοῦχλα.

Εὐτυχίς ὑπηρέτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύασα τὴν κυρίαν της εἰς τὰ Ἄδωνια.

εὐφάμως, ἀττ. εὐφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφίημι ἀφήνω τινὰ ἐλευθερον νὰ μεταβῇ που' ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἧς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπορφ.

ἔχοισ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἢ γνωστὴ νῆσος· *Κατὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος* ἦτο ἡ ἀρχὴ ἕσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ζέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξιόνης.

ἢ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικά· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἢ μὲν 4, 14 πράγματι· ἢ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἢ εἰα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἢ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κτλ.).

ἦμεν, ἀττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδού.

ἦνθον, ες, ε (*ἐνθεῖν*, *ἐνθῶν* κτλ.), ἀττ. ἦλθον κτλ.

ἦξῶ, ἀττ. ἦξω.

ἦπειρώτας (=σπειριανὸς) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἕξαχθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλεῖον νὰ διαφύγῃ.

Ἥρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιοῦχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν. ὡς *Ζεὺς ἀγάγεθ'* Ἥραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἥραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφήν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἥρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἥρα ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφήν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἠράσσαι ἀόρ. τοῦ ἔραμαι (=ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' δυϊκ. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτὴ' ἐπ' ἧόνι κύματα *μειρεῖν* 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρῶντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ *διαειδής*).

θαητός, ἰων. *θηητός*, ἀττ. *θεατός* θαυμασίος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. *θανούσης*.

θάρσεις(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θάσαι, ἀττ. *θέσαι*· *θασόμεναι*, ἀττ. *θεασόμεναι*.

θερίστριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας) τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21· 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερὸς, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κτλ. 15, 145: αὐτὸ τὸ « θηλυκὸ » (ἢ αἰοιδὸς) εἶναι ἕνα πλάσμα (χρημά τι) πολὺ ἱκανόν.

θῆν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ(α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 18) ὡς κειμένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἀττ. θύωσι.

ἰάλεμος θρηνητικὸν ἦσμα, μοιρολόγι' τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε, 15, 98 ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς ἰαλέμου.

Ἰάων, ἀττ. Ἰων. Ἰάων ἀνῆρ 16, 57 ὁ Ὅμηρος· αἱ αἰοδαὶ αὐτοῦ ὄνασαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κτλ.

ἰγνύα, ἡ, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάχχαι ἀνεσῆκωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἰγνύας καὶ ἐσηματίσαν οὕτω ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδες 15, 25, ἀττ. εἶδες, βλ. ὦν...

ἱερος αἰολ., ἀττ. ἱερός. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο ἱερὸν φυτόν τῶν Χαρίτων ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἰλεός, ὁ, « τρυπα », « φωλιά ».

ἰμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἰουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων καταβάλλω πρῶτον ἴ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἴρηξ ὄμηρ., ἀττ. ἰέραξ.

ἴρον αἰολ., ἱερόν, ναός· 28, 4: τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο χλωρὸν ὑπ' ἀπάλῳ καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ἐπὶ καλάμων πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἀττ. ἴσασι.

ἴσασι, ἄπτ. *οἶδε* 15, 146 : ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχῆς, διότι γνωρίζει τόσα πράγματα.

ἰσομάτῳ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος : *ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστώ* ; 15, 35 πόσον σοῦ ἔστοίχισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἢ ὕφανσις καὶ κατέβασεν τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν ;

ἰυκτὰ (ὀνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἔκθλ. κ'), ὀμηρ. *κε(ν)*, ἄπτ. *ἄν*, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἄπτ. *καθίζου*.

κακός : *κακὸν τέλος δασῶν* (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ τὸ σοῦ δώσω κ. τ., νὰ σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. Ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτήσασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινοῦν.

καλός : ἐν *καλῶ εἰμὲς* (ἄπτ. *ἐομὲν*) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμηθα.

κάμνω κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· *οὔτι καμῆσθε* 8, 68 δὲν θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἀφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον. *κάμνω βωμὸν* ἰδρῶν βωμόν.

κάποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος *κῆποι*, ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαλλιεργοῦν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν *ταλαρίσκοις ἀργυρέοις*) κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρώγω.

καταπτυχῆς ἔχων πολλὰς πτυχάς, « σουφρωτός ».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνης ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει οἱ βουκόλοι (*χῶ βουκόλος*), ἄδει καλῶς.

Κήιος (=Κεῖος, ἐκ Κέω) αἰοιδὸς ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556-468 π. Χ.).

κῆκ καὶ ἔκ· κῆκ τούτω 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κῆσις καὶ ἔκθλ.)=κῆμέ, ἄτ. κῆμέ.

κῆν καὶ ἔν.

κῆνος δωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἔς. κῆς ὥρας κῆπειτα 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα· προβλ. τὸ ἡμέτερον «καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα».

κινεῦ, ἄτ. κινεῦ.

Κίρκα, Κίρκη, ἡ ἔκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάβῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἔκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι ἀποκτηνῶνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἄτ. κίστη, κιβώτιον πλεκτόν.

κλᾶξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ κόνυζα), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμι.

κνώσσω κοιμῶμαι· μὴ κνώσσω 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην ἀνιᾶσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφυρά, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά.

κομάω (κομόωντι, ἄτ. κομῶσι) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἄτ. κόπτοσα.

Κορίνθια 15, 91: τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π. Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἀρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοὺς προγόνους τῶν).

κορύνα «γκλίτσα»· ἐλέγετο καὶ λαγωβόλον.

κοσμῶ: κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κάτι ὄραϊον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος τῆς ἐν Πελασιγίωτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννῶνος.

κρεανομέω μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄτ. κρεῖττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα»· παντᾶ κρηπίδες 15, 6

παντοῦ « ἀρβύλες », δηλ. στρατιῶται.

κρίνω : κρίνω ἐνύπνια ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. *ὄνειροκρίτης*.

κροτώ : ἐξ ἀπάτιας κερκοιτημένοι 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες « ἀπὸ τὴν κορφή ὡς στὰ νύχια ».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ *Κύπρια ἔπη*, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο *θηλὺς ἀπὸ χοιρῆς*, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ἡ ἀνήκουσα εἰς κύνα· *κυνάδες* (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρήσῃς θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλῶσι τοῦ ψαρεύματος, « κιοῦρτος », « κοφινέλλο ».

κῶας, τό, πληθ. *κῶα*, δέρμα προβάτου.

κώμυς, -υθος, ἡ, δέμα (« ἀγκαλιά ») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. *κοῦρος*· ἐν 15, 20 οἱ Ἔρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφὴν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, « γκλίτσα »· ἐλέγετο καὶ *κορύνα*.

λάξευ προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάξομαι*, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : *μὴ λαθόμαν* ; « μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ; »

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἀττ. *λαλοῦμεν*.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐρὰν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἦρως δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βάιτος ἐκφράζεται δυσμενῶς· *τοὶ τῷ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιόνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας*.

Λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, « κασσέλλα ».

λάσδεο προστακτ. τοῦ *λάσδομαι* (καὶ *λάζομαι*) λαμβάνω. λ. τὰς σύ-
γγρας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικὴν σου, τὴν ὁποῖαν κατέθεσας
διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα.

λασεύμεσθ(α) μέλλ. τοῦ *λάθομαι* (*λήθομαι*, *λανθάνομαι*) λησιμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.

λελόγχω δωρ. πρκμ. τοῦ *λαγχάνω*.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά.

« Τρυγόνης ».

Λῆναι=Βάχαι (ὁ ἴδε).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

λίψ ὁ ΝΔ. ἄνεμος, « γαρμπής ».

λόγος ἐν 21, 32 ρητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερι-
νὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., *λυγράς*, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστήες 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάν-
δαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. *πεῖθω*.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· *λῶνι* γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἢ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντεταμημένος τύπος τοῦ *μάτηρ*, χρησιμοποιούμενος ὡς
ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἢ, κριθίνος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. *μακέλη*, « τσάπα »· καὶ τύπος *μάκελλα*· κατ' ἀντίθε-
σιν πρὸς τὴν δίκηλαν (δὶς καὶ *κέλλω*=ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο
ὀδόντας, ἢ *μάκελλα* εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον

μαλῖς μηλέα.

μᾶλον, α') ὄμηρ. *μῆλον*, πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).

μαλοπάρανος (*μαλὸς*=λευκός) λευκοπάρετος.

μάν, ἄττ. *μήν*. καὶ *μάν* 4, 23 καὶ ὁμοῦς.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, « μυρίζομαι ». ὁ νοῦς: ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος « μυρίζεται » τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἄλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος « ἐτίσιμψη », εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω, ἄπτ. *μηνύω*, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις 21, 65 ἐνν. τὰ ὁποῖα εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἢ ἸΑγαθή.

μελίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, « γνοιάζομαι ».

μελεδῶνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτὰς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν *μελίσσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς.

Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινοῆ ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (*μὴ φῆ* εὐκτ. ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἐνός (τοῦ συζύγου ἐκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτὰς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζευ, ἄπτ. *μερίζον*· ἐν 21, 31 ὁ ἸΑσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωτὸν τῶν ὄνειρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγος.

μικκὸς μικρός.

Μιλᾶτις Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκιμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (*κλίνα ἀμὰ* = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ ἸΑδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητὴς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π. Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αὔξ) ἄκερος, « σούτα ».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ μνᾶ· 15, 36 σύντ. : (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο
μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

μνάσης, ἄττ. μνήσης (τοῦ μμνήσκω).

μνάστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερὸν τέρας, δι' οὗ ἔξεφόβουν τὰ παιδιά, « μπαμπού-
λας »: μορμῶ ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρί-
ωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, μουσίζω, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., μυκητῶν, μυκωμένων.

μύρομαι θρηνῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέφομαι, κατηγορῶ.

Ναῖς, ἄττ. Νηῖς, νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, ἄττ. νήσου.

Νείλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς
Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ νάσω συσσωρεύω.

νένιμμαι : 15, 32 βλ. ὀκοῖος.

νεόδρεπτος : ν. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ὁ, ἑνάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27 : τὸ ἐχρησιμοποῖει ἡ Πραξινόη διὰ τὸ ἐργόχειρόν της
ἢ Πραξινόη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾶ εἰς τὴν Εὐνόην
νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἔξαπλωθῆ ἑπάνω του ἢ
γαλῆ, ὅπως ἐγινε ἄλλην φορᾶν.

νικασεῖν, ἄττ. νικήσειν ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ
τὸν Δάφνιν (τυ=σε, ἀντικ. τοῦ νικασεῖν), ἐὰν ἀφεθῆ ἑλεύθερος
νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἱατρὸς καὶ ποιητὴς, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς
σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77 : κατὰ τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ
φίλοι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ'
αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν

γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλάξας) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν « ἔνδοι πᾶσαι » μέσα εἶναι ὄλαι (ὄσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἢ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ 21, 50 βλ. ὑπομιμνήσκω.

νωδὸς ὁ ἑστερημένος ὀδόντων· βλ. ὄρα.

ξενοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ὄ, ἀττ. ὄς (15, 86).

ὄζος, ὄ, κλάδος.

οἶ 28, 23 αἰολ., ἀττ. οἶ (προσωπ. ἀντων.).

οἰκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124 τὸν Γανυμήδην.

οἷς, ἀττ. οἷς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἀττ. οἷσομεν.

ὄκα, ἀττ. ὄτε.

ὄκά, ἀττ. ὄιέ.

ὄκκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὄταν (ἐκ τοῦ ὄκα + κα, ὄπως τὸ ὄταν ἐκ τοῦ ὄτε + ἄν).

ὄκοῖος, ἀττ. ὄποῖος· ὄκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32' ὁ νοῦς: ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὄπως ἤθελα.

ὄλβιος πλούσιος· ἐν ὄλβῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.

ὄλοφυγγών, ἢ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινὰ λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὄποῖον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Λάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλ' ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὄλοφυγγόνα).

ὄλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.

ὄμαλός: ὄμαλοὶ ἀλλάλοις 15, 50 « ὄλοι ἔνα κόψιμο ».

ὄμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὄμαρτέω 8, 64 πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125: ποίμναις συνειπόμην.

ὄμῶς ὄμοῦ.

ὄνασις, ἀττ. ὄνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄνασις ἢ γεν. πλούτου καὶ ἢ δοτ. φρονέουσιν.

ὄνειρον 9, 16: ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.
ὀνίναμαι ὠφελούμαι· ὠνάθην 15, 55, ἄττ. ὠνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

ὄνομαι ψέγω, μέφομαι.

ὀπάζω δίδω, προσφέρω· ὀπασσαι 28, 16 αἰολ. ἀπρμφ. ἀορίστου· ὀπάσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀορ.

ὀπισθεν 15, 56 ἔνν. τῶν ἵππων.

ὀπλοτερος (ἄνευ θετικοῦ) νεότερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ὄπου.

ὄππως αἰολ., ὄπως.

ὄπῶπει δωρ. πρkm. τοῦ ὄρῶ.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμοὺς καὶ ἱερά σκευή) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.

ὄρέγομαι (ἐπὶ ἰχθύος) « τσιμπῶ » (τὸ δόλωμα).

ὄρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὄρεῦντι**, ἄττ. ὄρῶσι.

ὄρη, ἄττ. ὄρα· ὄρη δίφρον αὐτῆ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἓνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὄρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὄρμιᾶ ἄρμιδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἔννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἄττ. ὄς.

ὄσσίχος 4, 55 πόσον μικρός.

ὄσθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλήθος.

ὄψις ὄνειρον· ἴσα δ' ἦν ψεύδειν ὄψις 21, 64, τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κατὰ παίγνια « κατεργάγηδες ».

παλύνω πασπαλίζω, θαντίζω, καλύπτω.

Πάν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντῆ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

πὰρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήρος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξιμένη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἄττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.

παρέρωπω ἔρω κρυφίως, « διπλαρώνω ».

παρέρχομαι πείθω, ἔξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α' 132)· *παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείη* 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἄτι. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἄορ. ὀήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἔνεστ. *πασάμενος ἐλίτασε* 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδης διαταγὰς, ὄχι εἰς ἡμᾶς.

πεδὰ αἰολ., μετά' πεδ' Ἰάωνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.

πείθω: *πέσαι κα καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν* 4, 11, *πέσειεν ἄν καὶ τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσᾶν*, θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῇ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγωνος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄτι. *πεινῶντι*· ἐν 15, 148 ἐνν. *αὐτῷ* (τῷ ἀνδρὶ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κενεῖζω, κουρεύω· *δις μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις* (αἰολ. αἰτιατ.) *πέξαινι' αὐτοῖνει* 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὖρη ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῖον μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηϊάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὄργιων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιοῦμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπερόναμα*.

πετεηνός πτερωτός· πετεηνά και ερπετά 15, 48 : εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφὴν πτηνῶν και ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πηδός συγγενής.

πήποκα (και μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας πῆποχ'), ἄττ. *πάποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πιέσας*, συλλαβών.

Πῖσα πηγὴ ἐν Ὀλυμπία τῆς Ἥλιδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη και αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος : *πλάνος* ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, πλατειάζω, ὁμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ α̅).

πλεῖος, ἄττ. *πλέως*, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. *τὰς πόρτιος*, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως ὁ φίλος τῆς φύσεως και τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἑναρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ και αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρπω, ἄττ. *προσέρπω*.

ποθέσπερος, ἄττ. *προσέσπερος*, ὁ πρὸς δυσμάς· *ποθέσπερα* και τὰ *ποθέσπερα* πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. *ποθοῦσι*.

ποθορῆ, ἄττ. *προσορῆ*· *ποθορῆ* τῷ 15, 12 *προσορῆ* σε.

ποιία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὑφαντὰ με στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. *πότε*.

πόκος (ἐκ τοῦ *πέκω*) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, « ποκάρι », « τουλούπα »· 15, 20 : ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγγράσεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει *κυνάδας* (σκυλότριχες) και *ἀποτίλματα γραῖαν πηρῶν* (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια). *μαλάκοις πόκοις* 28, 12 αἰολ.

- αἰτιατ. πληθ., ἀντικ. τοῦ πέξαινο (βλ. πέκω).
- Πολυδεύκης** ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.
- πολύμοχθος** 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.
- ποπάνευμα** πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.
- πόρος** 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.
- πόρτις** νεαρὰ δάμαλις.
- πότ** βλ. ποί.
- ποτάγω**, ἀττ. προσάγω, πλησιάζω.
- ποταῶς**, ἀττ. προσηῶς, ὁ πρὸς ἀνατολάς.
- ποτέθηκα**, ἀττ. προσέθηκα· ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγῆκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.
- ποτένθης**, ἀττ. προσέλθης, πλησιάζης.
- ποτεφύετο**, ἀττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).
- ποτέχω** προσέχω.
- ποτί** (καὶ κατ' ἀποκοπὴν πότ), ἀττ. πρὸς· ποτ' ἔρι 15, 10 διὰ τὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, « γιὰ γκρίνια »· ποτί τὸν λόφον 4, 46 « τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα »· ποτ τῷ Διὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.
- ποτίκρανον** προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.
- πότνια** 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἣτις ἐλατρεῖτο ἰδιαίτερος ὑπὸ τῶν Συρακοσίων.
- πρῶτος**, **πράτα**, **πράτον** πρῶτος, η, ον.
- πρόαν** (καὶ πρώαν), ἀττ. πρόην· τὰ πρόαν 15, 15 ἐσχάτως, « τὶς προάλλες ».
- προσνάχω** (προσνήχομαι, προσνέω) ἕεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).
- πρότεροι** 16, 50 οἱ παλαιοί.
- πρώαν** βλ. πρόαν.
- πρῶκες**, αἱ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.
- πυκάζω** σκεπάζω.
- πύματος** τελευταῖος.
- πυρρίχος** 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, « κοκκίνης ».
- πυρρός** 15, 53 ξανθοκόκκινος, « ντορής », « βλάγκος ». 15, 130 ἀρτίχου, « πρωτόχνουδος ».
- Πύρρος** 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.
- πυρρότριχος** ξανθός, ξανθοκόκκινος.

θάμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλιούρος, « παλιουριά ». ὄνος ἐν θάμνω, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμέος.

θροικὸς καμπύλος, κυρτός.

θύθμος: καὶ *Ἀντονόας θύθμος* αὐτὸς καὶ ἡ *Ἀντονόη* ὁμοίως ἐνήργησε. **σακός**, ἀττ. *σηκός*, μανδρόι.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἀττ. *σίγα*.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἕκθλ. πρὸ δασείας *σίτθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνία των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἀττ. *σκηνή*, καλύβη, παρὰπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10: οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, « κίόσκι » ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεῶν ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἕνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ἕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἀττ. *σμημα*, σάπων ρευστός, « ἀναλυτὸ σαποῦνι ».

σπήλυξ (πρβλ. λατ. *spelunca*), ἡ, σπήλαιον.

στερίφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι*: ὁ Πίνδαρος ἀπληθάντισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἱέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητῆς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στυνγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρώμου).

σύνοφρυς « σμιχτοφρούδης ».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατασκευάζεται ἐκ καλαμίσκων συνήθως ἑπτὰ καὶ ἄνισων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἓν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθειαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· ἐν 8, 18 ὁ Μενάκκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικὴν του ἕξ ἑννέα καλαμίσκων (ἑννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἕξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἑννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίπτειν*.

σχῖνος, ἡ, μαστιχία, μαστιχόδενδρον, « σκῖνος ».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. αἱ.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ *τάλαρος* κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τᾶματα, τὰ ἄματα, τὰ ἤματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, *ταὶ ἀτρακτυλλίδες, αἱ ἀτρ.* (ὁ ἴδε).

ταυτᾶ, ἄττ. *ταύτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 *τείνω*.

τεκόν· ἐξ ὧ (ἄττ. *οῦ*) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν 15, 47 ἀφ' οἴου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτὴρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π. Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ(αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. *σοῦ*.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τήνος, *τήνα, τῆνο*, ἐκεῖνος, *η, ο*.

τι ἐν 8, 39 ἑνν. τὸ ποίμνιόν του ἢ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμητός*, πολύτιμος.

τίν, ἄττ. *σοί*.

τίω τιμῶ.

τόθεν : ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46, σοι, ποιητ. αἶτ.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκούσα.

τὸ πλεόν 8, 17 ὡς βραβεῖον· τί τὸ πλεόν ἐξεῖ; τί θὰ κερδίση;

τουτόθε(ν) καὶ τουτώθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερός εὐτραφής.

Τρινακρία ἡ Σικελία· τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλαίσμα, ἡ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συράκουσαι, ἡ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἠλακότης, τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ προσφέρῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαϊδεκάπαχος δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερόν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγονσι.

τρώμα τραῦμα 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τῷ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἄντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τν ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλώω (τύλος, κάλος ῥόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τώμῳ, τῷ ἐμῷ, τοῦ ἐμοῦ.

τώπος, τὸ ἔπος.

τώστία, τὰ ὀστία, τὰ ὀστᾶ.

ὑδάτινος αἰολ., μαλακός καὶ διαφανής.

Ἰγκάριος ἀπὸ τὰ Ἰγκαρα, πολίχνην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὑμάρτη αἰολ., ἀττ. ὀμάρτει, συνόδευε.

ὑμμες, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὕμεῖς, ὕμῖν.

ὑπνω 15, 125, ἀττ. ὕπνου· μετὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὑποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὑπομιμνάσκω, ἀττ. ὑπομιμνήσκω· ὑπομιμνάσκω τῷ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμιᾶς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ

άλιεύς τότε ἔνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλάμιδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγη, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὑποφήτας Μουσάων ποιητής.

ὑφίημι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ὑφορβὸς χοιροβοσκός.

φαγός, ἢ, ἄττ. *φηγός*, εἶδος δρυὸς καὶ ἢ βάλανος αὐτῆς, ἣτις ἦτο ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ῶ̄ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (*ποτὶ ταῖς ἐρίφοις*).

φαντί, ἄττ. *φασί· φασεῖς*, ἄττ. *φήσεις*.

φειδομαι: *τῆς γαστροῦς ἐφειδόμεθα* 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: *φθονερόν κακόν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεόκριτος· εἶναι δὲ *φιλάοιδος* ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν *ἐρίθων*, τῶν ἐργατίδων, κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸς βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 « ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς ».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν. -α δωρ. -ον ἄττ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἄττ. *φοροῦσι*.

φορμός, ὁ, ψάθα.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὐκτ. ἄορ. τοῦ *φύομαι*· *μὴ φύη* 15, 94 νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ παρουσιασθῆ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φῦκος φύκι καὶ (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, « φκιασίδι ».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον

να προσέξη, διὰ να μὴ σχισθῆ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα ἐν 9, 4 γλῶσι τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ *Φύσχω* εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, καὶ *ά*, καὶ *ή*.

χασμέομαι, ἀπτ. *χασμῶμαι*· ἐς ταύταν *χασμεύμενος* 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χειρας.

χέρρος, *ή*, *ξηρά*, *στεριά*· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν *ξηρὰν* τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ, ἀπὸ τὸ πέλαγος· *ή* κατὰ μετὰ γενσημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· *ή* θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν *ξηρὰν* (πρβλ. *ἀνάγομαι*, *κατάγομαι*).

χίμαιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῖ μέν, καὶ *οἱ μέν*, καὶ οὔτοι μέν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμέων τῶν ἐντοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χορήμα· τί τὸ *χορήμα*; 21, 25 τί συμβαίνει;

χορήσσω, *χορήζω*, θέλω.

χορησμός· *χορησμός θεοπίασα* 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χορηστός· *χορησῶ κοιλκίριμος ἀνδρὸς* 15, 75 τί εὐγενικός καὶ πονετικός ἀνθρωπος! *χορηστὰ ἐνύπνια* 21, 29 ὥραϊα ὄνειρα.

χρόνος· *χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουσι, ἀργοῦν να περάσουσιν.

χρυσὸν ἐν 21, 57· ἐκ τούτου τὸ *τῷ στόματι*.

χῶμός καὶ ὁ *ἐμός*.

χώνηρ καὶ ὁ *ἀνήρ*.

χώρα· *ἔβαν ἐς χώραν* 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (=σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. *ἴσος*.

ψυχὰ ψυχῆ. *ψυχᾶ δοῦναι* 16, 24 να δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν· *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἄττ. οὔ, ἀναφ. ἀντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκῶν.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἄλλ.).

ὠπιεῦνθ', ὠπιεῦνται, ἄττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, ἄττ. ὶμεν.

ῶν, ἄττ. οὔν.

ῶν ἴδες (= ἄ εἶδες, ἔλξεις), ὦν (= τούτων, γεν. διαιρ.) εἵπαις κα (δύνασαι νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχης νὰ διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25 ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπη κανεὶς πολλά, διὰ νὰ ἔχη νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ὦξ αἰολ. ὁ ἔξ.

ῶρα φροντίς. ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν χεῖματος ἢ νωδὸς καρύων 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθούσα ἐκ συμφυρμού δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ὦραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β) ἔχω δέ τοι ὦραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. Ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φραφούτης διὰ τὰ καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγη), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ὦρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισαι (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπαισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, ἄττ. ὄρη ὄρεος, ἄττ. ὄρους· ὦρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὦραν τοῦ ὦρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ὦς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνω 15, 1 ἔπειτα ἄπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἕτερος.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Είσαγωγή	5
2. Κείμενον	13
α) Νομείς : Βάττος και Κορύδων	13
β) Συρακόσσιαι ἢ ἀδωνιάζουσαι	16
γ) Ἑλλακίτη	23
δ) Βουκολιασταί : Δάφνις και Μενάλκας	24
ε) Βουκολιασταί : Δάφνις και Μενάλκας	28
στ) Ἄλιεις	30
ζ) Ἀθηναίη ἢ Βάκχαι	33
η) Χάριτες ἢ Ἱέρων	35
3. Ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις	39

Ἐπιμελητὴς ἐκδόσεως καὶ ὑπεύθυνος ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν δοκιμῶν
δ φιλόλογος Κ. Α. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΣ

Ανάδοχος Έκτυπωσης και Βιβλιοδετήσεως Π. ΓΑΡΜΠΗΣ
Έργαστάσιον Έπεξεργασίας Χάρτου - Αθήναι, Αύγουστος 1950

024000025432

